

Ποιά ήταν η Θάμαρ και τί «εύχονται» οι παπάδες στις νύφες, στις λεχώνες και στις γυναίκες που αποβάλλουν;

Πόσοι άνθρωποι άραγες, που έχουν επικυρώσει τον δεσμό τους με θρησκευτικό γάμο, έχουν ίσως ακούσει, ανάμεσα στα λόγια που ψάλλει ο παπάς κατά την διάρκεια τού «μυστηρίου», το όνομα «Θάμαρ»; Μάλλον ελάχιστοι, καθώς ουσιαστικά, κανείς δεν καταλαβαίνει τί ψάλλεται εκείνη την ώρα μέσα στην εκκλησία, ούτε

καν κι ο ίδιος ο παπάς. Αλλά κι απ' αυτούς που έχουν συγκρατήσει στην μνήμη τους αυτό το όνομα, πόσοι γνωρίζουν ποια ήταν η Θάμαρ;

Ας ανοίξουμε λοιπόν σ' αυτό το σημείο μια παρένθεση κι ας την γνωρίσουμε...

Παρ' ότι λοιπόν, στον πολύ κόσμο, το όνομα «Θάμαρ», δεν λέει απολύτως τίποτε, εν τούτοις το όνομα «Αυνάν» κάτι, ίσως, να λέει (βλέπε «αυνανισμός»).

Στην «θεόπνευστη» Βίβλο μαθαίνουμε, πως ο Αυνάν κλήθηκε, από τον πατέρα του, Ιούδα, να αντικαταστήσει τον νεκρό αδελφό του, Ηρ (τον σκότωσε ο Θεός, χωρίς να αναφέρεται ο λόγος), και να γονιμοποιήσει την -χήρα πλέον- νύφη του, έτσι ώστε να «αναστήσει» το σπέρμα τού αδελφού του. Η χήρα αυτή, είναι η Θάμαρ, η οποία μάς απασχολεί εδώ. Επειδή όμως, σύμφωνα με αυτό το εβραϊκό έθιμο, τα παιδιά που θα γεννιόταν, δεν θα θεωρούνταν παιδιά τού Αυνάν, αλλά παιδιά του νεκρού αδελφού του, Ηρ, ο Αυνάν αρνείται να εκσπερματώσει στον κόλπο της και προτιμά να «ξοδεύει» το σπέρμα του, χύνοντάς το στο έδαφος. Αυτή η άρνηση τού Αυνάν, εξοργίζει τον «πανάγαθο» Θεό και τον στέλνει στα «θυμαράκια» να κάνει «συντροφιά» στον νεκρό αδελφό του. Ίσως αξίζει να γίνει αναφορά εδώ, στην επιλεκτική οργή τού Κυρίου, καθώς στην περίπτωση τού «θεοσεβή» Λωτ, ο οποίος γκάστρωσε τις δυο του κόρες, δεν είδε και δεν άκουσε τίποτε...

Στον Ιούδα, απομένει ένας ακόμη γιος για να επιτελέσει το «ιερό καθήκον» τής «ανάστασης» τού σπέρματος τού Ηρ: Ο Σηλώμ. Είναι όμως ανήλικος και θα πρέπει πρώτα να ενηλικιωθεί για να αναλάβει αυτή την «αποστολή». Έτσι, μέχρις ότου

γίνει αυτό, ο Ιούδας στέλνει την Θάμαρ να μείνει στο πατρικό της. Μετά από μερικές ημέρες, ο Ιούδας χάνει και την γυναίκα του, Σουά, και για να γεμίσει λίγο τη ζωή του, μεταβαίνει στην Θαμνά, για να επιβλέψει την κουρά των προβάτων του. Η Θάμαρ πληροφορείται αυτή την μετάβαση τού πεθερού της και τότε...

Η συνέχεια στο ακόλουθο «θεϊκό» κείμενο: ...

«καὶ περιελομένη τὰ ἱμάτια τῆς χηρεύσεως ἅφ' ἑαυτῆς, περιεβάλετο θέριστρον καὶ ἐκαλλωπίσατο καὶ ἐκάθισε πρὸς ταῖς πύλαις Αἰνάν, ἥ ἐστὶν ἐν παρόδῳ Θαμνά· εἶδε γὰρ ὅτι μέγας γέγονε Σηλώμ, αὐτὸς δὲ οὐκ ἔδωκεν αὐτὴν αὐτῷ γυναῖκα. καὶ ἰδὼν αὐτὴν Ἰούδας ἔδοξεν αὐτὴν πόρνην εἶναι· κατεκαλύψατο γὰρ τὸ πρόσωπον αὐτῆς, καὶ οὐκ ἐπέγνω αὐτήν. ἐξέκλινε δὲ πρὸς αὐτὴν τὴν ὁδὸν καὶ εἶπεν αὐτῇ· ἔασόν με εἰσελθεῖν πρὸς σέ· οὐ γὰρ ἔγνω ὅτι νύμφη αὐτοῦ ἐστίν. ἡ δὲ εἶπε· τί μοι δώσεις, ἐὰν εἰσέλθῃς πρὸς με; ὁ δὲ εἶπεν· ἐγὼ σοι ἀποστελῶ ἔριφον αἰγῶν ἐκ τῶν προβάτων μου, ἡ δὲ εἶπεν· ἐὰν δῶς μοι ἄρραβῶνα, ἕως τοῦ ἀποστεῖλαί σε. ὁ δὲ εἶπε· τίνα τὸν ἄρραβῶνά σοι δώσω; ἡ δὲ εἶπε· τὸν δακτύλιόν σου καὶ τὸν ὀρμίσκον, καὶ τὴν ράβδον τὴν ἐν τῇ χειρὶ σου. καὶ ἔδωκεν αὐτῇ καὶ εἰσῆλθε πρὸς αὐτήν, καὶ ἐν γαστρὶ ἔλαβεν ἐξ αὐτοῦ. καὶ ἀναστᾶσα ἀπῆλθε καὶ περιείλετο τὸ θέριστρον αὐτῆς ἅφ' ἑαυτῆς καὶ ἐνεδύσατο τὰ ἱμάτια τῆς χηρεύσεως αὐτῆς» (Γένεσις, 38: 14-19).

Μετάφραση:

«Κι εκείνη έβγαλε τα ενδύματα της χηρείας της, σκεπάστηκε με κάλυμμα, και περιτυλίχθηκε, και κάθισε κοντά στη δίοδο, που είναι στον δρόμο τής Θαμνά· επειδή, είδε ότι ο Σηλώμ είχε γίνει μεγάλος, κι αυτή δεν δόθηκε σ' αυτόν για γυναίκα. Και όταν ο Ιούδας την είδε, τη νόμισε για πόρνη· επειδή, είχε σκεπασμένο το πρόσωπό της. Και στον δρόμο στράφηκε σ' αυτή και είπε: Άφησέ με, σε παρακαλώ, να μπω μέσα σε σένα· επειδή, δεν γνώρισε ότι ήταν η νύφη του. Κι εκείνη είπε: Τι θα μου δώσεις για να μπεις μέσα σε μένα; Κι εκείνος είπε: Εγώ θα σου στείλω ένα κατσικάκι από τις κατσίκες του κοπαδιού. Κι εκείνη είπε: Μου δίνεις ένα ενέχυρο, μέχρις ότου να το στείλεις; Κι εκείνος είπε: Τι ενέχυρο να σου δώσω; Κι εκείνη είπε: Το δακτυλίδι σου και το περιδέραιο και την ράβδο, που έχεις στο χέρι σου. Και της τα έδωσε, και μπήκε μέσα σ' αυτήν, και συνέλαβε απ' αυτόν. Ύστερα απ' αυτά, αναχώρησε, και αφού έβγαλε το κάλυμμά της, ντύθηκε τα ενδύματα της χηρείας της».

Εν ολίγοις, η χηρέυσασα Θάμαρ, αφού ντύνεται σαν πόρνη, καλύπτοντας το πρόσωπό της με το χαρακτηριστικό πέπλο που διακρίνει τις, «ελαφρών ηθών»,

γυναίκες της ιουδαϊκής κοινωνίας, εξαπατά τον -επίσης, πρόσφατα, χήρο- πεθερό της και πηδιέται μαζί του «επί πιστώσει» (και γκαστρώνεται μάλιστα), λαμβάνοντας ως ενέχυρο το δακτυλίδι του, έως ότου τής στείλει το κατσικάκι που τής υποσχέθηκε.

Ας παρακάμψουμε τα πάμπολλα «ηθικά» μηνύματα που εκπέμπει τον εν λόγω «θεόπνευστο» κείμενο κι ας κλείσουμε την παρένθεση.

Επιστρέφουμε στο «μυστήριο» τού γάμου και «τα λόγια τού παπά»...

Ερώτηση: Τί εύχεται ο παπάς στην νύφη, μόλις περνάει στο δάκτυλό της το δακτυλίδι τού γάμου;

Απάντηση (και κρατηθείτε): **«Να λάμπει ο δακτύλιός σου, ως ο δακτύλιος τής Θάμαρ»!**

Τρέλα! Η πόρνη Θάμαρ που πηδήχτηκε για ένα δακτυλίδι, εμφανίζεται μέσα στην εκκλησία, ως πρότυπο ηθικής! Ταυτοχρόνως δε, η νύφη εξομοιώνεται με μια πουτάνα! Το διανοείστε; Μήπως, επίσης, κάνετε αυτομάτως τώρα κι έναν συνειρμό με το πορνικό πέπλο τής Θάμαρ και το πέπλο τής νύφης;

Σε άλλο σημείο, ο παπάς εύχεται στη νύφη: **«...και συ νύμφη, μεγαλύνθητι ως Σάρα...».**

Και ποιά ήταν η Σάρα; Η σύζυγος του Αβραάμ, ο οποίος την...εξέδιδε στους Αιγυπτίους! Για τέτοια «μεγαλεία» μιλάμε...

Και προσέξτε τώρα, στο ακόλουθο βίντεο, πως οι ίδιοι οι παπάδες και οι θεολόγοι αγνοούν, τόσο το τί γράφει η Αγία Γραφή, όσο και το τι ψάλλεται στις εκκλησιές. Και λογικά, τώρα, μπορεί να αναλογιστεί κάποιος: Όταν τέτοια πράγματα τα αγνοούν οι «αυθεντίες» τής θρησκείας (ή προσποιούνται πως τα γνωρίζουν), πως είναι δυνατόν να τα γνωρίζουν οι «πιστοί»;

Θαυμάστε τους...

Μια άλλη ευχή που διαβάζουν οι παπάδες στις γυναίκες, είναι αυτή τής λοχείας. Σύμφωνα με το εθιμοτυπικό τής Εκκλησίας, η γυναίκα απ' την στιγμή που θα γεννήσει, θα πρέπει να «σαραντίσει» πριν μπει σε εκκλησία και τής διαβάσει ευχή

ο παπάς. Στο διάστημα αυτό, δεν θα πρέπει να βγαίνει απ' το σπίτι της. Βεβαίως, στις μέρες μέρες μας, όλο και πιο λίγες γυναίκες ακολουθούν αυτόν τον κανόνα τής Εκκλησίας και πολλές απ' αυτές, κάτω από την πίεση τού κοινωνικού περιβάλλοντος. Υπ' αυτές τις συνθήκες, το ιερατείο, έχει εκ των πραγμάτων αναγκασθεί να κάνει μια «έκπτωση». Έτσι, έχει εφευρεθεί και η λεγόμενη «μισή ευχή» που διαβάζεται στις είκοσι μέρες τής λοχείας. Βεβαίως, η λεχώνα απ' την στιγμή που θα «σαραντίσει», οφείλει να πάει στην εκκλησία για να λάβει αυτή τη φορά, ολόκληρη την ευχή (συνήθως, με «ότι έχει ευχαρίστηση»).

Για ποιον λόγο όμως, «επιβάλλει» η Εκκλησία τον εγκλεισμό των λεχώνων στο σπίτι, απ' την στιγμή που ιατρικώς, είναι σε θέση κυκλοφορήσουν, ελάχιστες ημέρες μετά την γέννα;

Η απάντηση είναι η εξής: Επειδή η γυναίκα θεωρείται βρόμικη, ακάθαρτη κι ανήθικη, συνέπεια τού «προπατορικού αμαρτήματος». Ακριβώς για τον ίδιο λόγο (επειδή δηλαδή θεωρείται βρόμικο και μιαιρόν), δεν επιτρέπεται ή είσοδός της στο «ιερό» τής εκκλησίας, καθώς και η «μετάληψη της Θείας Κοινωνίας», όταν βρίσκεται σε έμμηνο ρήση (περίοδο). Στην Παλαιά Διαθήκη και σ' ένα ολόκληρο κεφάλαιο (Δευτερονόμιον, 12), ο ίδιος ο Θεός εξηγεί πόσο βρόμικη είναι η γυναίκα που γεννά -και ιδίως όταν γεννά κορίτσι- και πως επιτυγχάνεται η «κάθαρση»...

Αν μια γυναίκα συλλάβει και γεννήσει αρσενικό, τότε θα είναι ακάθαρτη επτά ημέρες· και στις ημέρες τού χωρισμού για τα γυναικεία της, θα είναι ακάθαρτη. Και την όγδοη ημέρα θα περιτέμνεται η σάρκα τής ακροβυστίας του. Κι ακόμα, 33 ημέρες θα μείνει στο αίμα τού καθαρισμού της· δεν θα αγγίξει κανένα άγιο πράγμα, και δεν θα μπει μέσα στο αγιαστήριο, μέχρις ότου συμπληρωθούν οι ημέρες τού καθαρισμού της. Αλλά, αν γεννήσει θηλυκό, τότε θα είναι ακάθαρτη δύο εβδομάδες, όπως στον χωρισμό της· και θα μείνει ακόμα στο αίμα τού καθαρισμού της 66 ημέρες. Και αφού συμπληρωθούν οι ημέρες τού καθαρισμού της, για τον γιο ή για τη θυγατέρα, θα φέρει ένα αρνί χρονιάρικο για ολοκαύτωμα, και έναν νεοσσό περιστεριού ή τρυγονιού, για προσφορά περί αμαρτίας, στη θύρα τής σκηνής τού μαρτυρίου, στον ιερέα· αυτός, τότε, θα το προσφέρει μπροστά στον Κύριο, και θα κάνει εξιλέωση γι' αυτή, και θα καθαριστεί από τη ροή τού αίματός της. Αυτός είναι ο νόμος γι' αυτή που γεννάει αρσενικό ή θηλυκό. Αν, όμως, δεν ευπορεί να φέρει ένα αρνί, τότε θα φέρει δύο τρυγόνια ή δύο νεοσσούς περιστεριών, ένα για το ολοκαύτωμα, και ένα για προσφορά περί αμαρτίας· και θα κάνει εξιλέωση γι' αυτήν ο ιερέας, και θα καθαριστεί.

Πρόκειται δηλαδή για ένα καθαρά ιουδαϊκό έθιμο (που κληρονόμησαν και οι χριστιανοί), το οποίο δεν απέφυγε ούτε η Παναγία (ως Εβραία), παρ' όλο που «συνέλαβε» τον Ιησού με τρόπο «άσπιλο» και «αμόλυντο». Η Εκκλησία, μάλιστα, τιμά το συγκεκριμένο γεγονός στις 2 Φεβρουαρίου (Υπαπαντή), όταν μετά τον «σαραντισμό» της επισκέφθηκε τον ναό του Σολομώντα για να «προσφέρει» τον νεογέννητο Ιησού στον Θεό.

Η ευχή έχει ως εξής, όπως την διαβάζουμε από το «Μέγα Ευχολόγιον»:

*Κύριε, ο Θεός ημών, ο παραγενόμενος επί σωτηρία τού γένους τών ανθρώπων, παραγενού και επί επί την δούλην σου (τήνδε), και καταξίωσον αυτήν διά τών ευχών τού τιμίου Πρεσβυτερίου, καταφυγείν εν τη αγία σου Καθολική Εκκλησία, και τυχείν τής εισόδου τού Ναού τής δόξης σου· και αξίωσον αυτήν μεταλαβείν τού τιμίου Σώματος και Αίματος τού Χριστού σου. **Απόπλυνον αυτής τον ρύπον τού σώματος, και τον σπίλον τής ψυχής, εν τη συμπληρώσει τών τεσσαράκοντα ημερών·** όπως, αξιωθείσα εισελθείν εν τω αγίω Ναώ σου, δοξάση συν ημίν το πανάγιον Όνομα, σου τού Πατρός, και τού Υιού, και τού Αγίου Πνεύματος, νυν, και αεί, και εις τούς αιώνας τών αιώνων. Αμήν.*

Οι αισχρές «ευχές», γίνονται ακόμη πιο αισχρές, στην περίπτωση των γυναικών που αποβάλλουν κατά την διάρκεια τής κύησης. Αποκαλούνται ευθέως «φόνισσες» (εκτός από «αμαρτωλές» και «ρυπαρές»), ακόμη κι αν η αποβολή τού εμβρύου γίνεται παρά την θέλησή τους. Διαβάζουμε, λοιπόν, ξανά από το «Μέγα Ευχολόγιον»:

*Δέσποτα Κύριε, ο Θεός ημών, ο τεχθείς εκ τής αγίας Θεοτόκου και αιειπαρθένου Μαρίας, και εν φάτνη ως βρέφος ανακλιθείς· αυτός την παρούσαν δούλην σου (τήνδε), **την εν αμαρτίαις σήμερον εις φόνον περιπεσούσαν, εκουσίως, ή ακουσίως,** και το εν αυτή συλληφθέν αποβαλομένην, ελέησον κατά το μέγα σου έλεος· και συγχώρησον αυτή, τα εκούσια, και τα ακούσια πταίσματα, και διαφύλαξον από πάσης τού διαβόλου μηχανουργίας· και τον ρύπον κάθαρν, τούς πόνους θεράπευσον, την ρώσιν και ευρωστίαν τω σώματι συν τη ψυχή αυτής Φιλάνθρωπε δώρησαι· και δι' Αγγέλου φωτεινού ταύτην περιφρούρησον από πάσης επελεύσεως τών αοράτων δαιμόνων. Ναι, Κύριες, από νόσου και μαλακίας· και καθάρισον αυτήν από τού σωματικού ρύπου, και τών ποικίλων αυτή επερχομένων ενοχλήσεων σπλαχνικών, και έξαξον αυτήν, διά τής πολλής σου ελεημοσύνης, εν τω ταπεινώ αυτής σώματι, και ανάστησον αυτήν από τής*

κλίνης, ἧς ἐπείκειται· ὅτι **ἐν αμαρτίας ἐκυήθημεν καὶ ἐν ανομίαις, καὶ διὰ
ρύπου πάντες ἐσμέν** ἐνώπιόν σου Κύριε, καὶ μετὰ φόβου βοώμεν, καὶ λέγομεν·
Επίβλεψον ἐξ οὐρανοῦ, καὶ ἴδε τὴν ἀσθένειαν ἡμῶν τῶν καταδίκων· καὶ
συγχώρησον τὴν δούλην σου (ταύτη), **τῇ ἐν αμαρτίαις φόνῳ περιπεσοῦση,
ἐκουσίως, ἢ ἀκουσίως**, καὶ τὸ ἐν αὐτῇ συλληφθέν ἀποβαλομένη, καὶ πάντα
τούς εὐρισκομένους, καὶ ἀψαμένους αὐτῆς, κατὰ τὸ μέγα σου ἔλεος, ὡς ἀγαθὸς
καὶ φιланθρωπος Θεός, ἐλέησον καὶ συγχώρησον· ὅτι συ μόνος ἔχεις ἐξουσίαν
εφίεναι αμαρτίας καὶ ανομίας· πρεσβεῖαις τῆς πανάγνου σου Μητρός, καὶ
παντῶν τῶν Ἀγίων. Ὅτι πρέπει σοι πάσα δόξα, τιμὴ, καὶ προσκύνησις, συν τῷ
πατρὶ, καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νυν, καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.
Ἀμήν.

Ο θρησκευτικὸς σκοταδισμὸς κι ὁ χριστιανικὸς μισογυνισμὸς σε ὅλο τοὺς το
μεγαλεῖο...